

Arrest

nr. 109 238 van 6 september 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VANDEVYVERE
Gemeentestraat 4 bus 6
2300 TURNHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 21 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaat M. VANDEVYVERE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde geboren te zijn op 26 oktober 1992 te Cabinda en de Angolese nationaliteit te bezitten. Uw etnische origine is Bawoio.

Nadat u het ouderlijke huis verliet, ging u van 2002 tot eind 2009 bij uw oom (A.M.) wonen. In september 2011 ging u aan de slag bij het 'Centro Recrutamento Militar' (hierna CRM). Uw taak bestond erin nieuwe kandidaten voor het Angolese leger (FAA) te registreren. Eind 2011 vroeg uw oom (A.M.) u om mensen van het Frente para a Libertação do Enclave de Cabinda (hierna FLEC) te rekruteren voor het CRM. Deze mensen zouden moeten infiltreren in het Angolese leger (hierna FAA). U gaf aan dat u het niet wilde doen, maar uw oom overtuigde u ervan om met een kennis van hem in Masabi te gaan

spreken. In januari 2012 ontmoette u deze man en hij herhaalde wat uw oom zei. Opnieuw gaf u aan dat u het niet wilde doen, maar de man overtuigde u er toch van om de week nadien te beginnen met uw opdracht. Op woensdag 20 juni werd rond elf uur 's avonds aangeklopt bij u thuis. Twee agenten kwamen binnen en arresteerden u. U werd meegenomen naar het bureau van de Investigação Criminal en er opgesloten. Op 1 juli 2012 kwamen twee mensen uw cel binnen en ze namen u mee naar de luchthaven van Cabinda. U werd overgevlogen naar Luanda waar u werd opgesloten in een geheime gevangenis. Men zei dat u oud-strijders van het FLEC had gerekruteerd voor de FAA, wat u ontkende. Men verhoorde u nog twee dagen en dan lieten ze u met rust en verzorgden ze u goed. Op 5 augustus 2012 werd u opnieuw overgeplaatst naar een andere geheime plaats. Op 1 september 2012 kwam een van de bewakers u zeggen dat ze u het land zouden uitbrengen om uw leven te redden. Op 2 september 2012 kwamen twee mannen naar uw cel en ze gaven aan dat u naar boven naar de wagen moest sluipen. U stapte in en u werd naar de luchthaven 4 de fevereiro gebracht. U ontmoette er (J.M.), die u een document gaf dat u in het vliegtuig moest afgeven. Die dag vloog u – samen met (J.M.) – naar België. De dag nadien kwam u in België toe waar u op 4 september 2012 een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of uit een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u vervolging vreest door de Angolese overheid die u zoekt omwille van uw betrokkenheid bij FLEC, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakte dat uw daadwerkelijke betrokken was bij FLEC.

U verklaarde dat u van 2002 tot eind 2009 bij uw oom (A.M.) woonde (gehoor CGVS, p.3). Verder gaf u aan dat uw oom van FLEC was en hij u eind 2011 vroeg om – via het CRM – mensen van het FLEC te rekruteren voor de FAA (gehoor CGVS, p.12 en p.17). Toen u gevraagd werd of uw oom (A.M.) lid of supporter was van FLEC, gaf u aan het niet te weten (gehoor CGVS, p.12). Toen u later gevraagd werd welk functie uw oom had binnen het FLEC, gaf u aan het niet te weten, maar u ging er wel van uit dat hij een functie had binnen het FLEC. U ging er eveneens van uit dat uw oom activiteiten deed voor het FLEC, maar toen u gevraagd werd welke activiteiten uw oom dan deed voor het FLEC, gaf u aan het niet te weten. U gaf aan dat u hem hierover ook geen vragen stelde. Verder had u er geen idee van hoe vaak uw oom activiteiten deed voor het FLEC noch waar hij zijn activiteiten deed. Toen u gevraagd werd of uw oom (A.M.) reeds van voor 2002 – het jaar dat u bij hem introk – actief was voor het FLEC, gaf u aan te denken van wel (gehoor CGVS, p.25-26).

Er dient te worden opgemerkt dat het opmerkelijk te noemen is dat u erg weinig afweet van de betrokkenheid van uw oom bij het FLEC ondanks het feit dat u zeven jaar bij hem woonde en hij u – volgens uw verklaringen – overtuigde om actief te zijn voor het FLEC door leden van deze organisatie te helpen infiltreren in het Angolese leger.

Toen u verder gevraagd werd wat het FLEC-FAC is, gaf u aan dat het een beweging is die gelinkt is aan het FLEC, maar dat u er niet veel van weet en u er niet mee bezig was. Evenmin wist u waarvoor de afkorting FAC staat en ook het verschil tussen het FLEC en het FLEC-FAC kon u niet uitleggen, omdat u niet bezig was met het FLEC (gehoor CGVS, p.12-13). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat het FAC de gewapende vleugel is van het FLEC(-FAC), waar FAC staat voor de Forças Armadas de Cabinda, de troepen die strijden tegen het Angolese leger.

Toen u verder gevraagd werd of er ooit 'militaire strijd' was, gaf u aan dat tijdens de 'CAN' het FLEC de voetbalploeg van Togo aanviel (gehoor CGVS, p.13). U gaf aan dat er bij deze actie mensen gedood werden (gehoor CGVS, p.13-14). Toen u gevraagd werd of er mensen gearresteerd werden voor deze aanval, gaf u aan het niet te weten. Toen u gevraagd werd of uw oom niet zei of nadien mensen van FLEC gearresteerd werden, gaf u aan dat hij er niet over sprak, omdat zulke zaken niet besproken worden (gehoor CGVS, p.14). Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, dat in verschillende media melding werd gemaakt van mensen die gearresteerd werden. Dat uw oom, als insider van het FLEC, hierover niet met u zou gesproken hebben is dan ook vreemd, vooral omdat uit uw verklaringen blijkt dat hij u poogde te betrekken bij het FLEC.

Verder gaf u aan dat in Congo mensen van het FLEC gearresteerd werden en het FLEC er niet meer kan komen (gehoor CGVS, p.12). Toen u gevraagd werd hierover te vertellen, antwoordde u dat

de Angolese regering mensen naar daar zond en dat - wanneer ze er mensen van het FLEC vond - deze werden aangehouden. Wanneer u werd gevraagd of u iets kan vertellen over een aantal belangrijke mensen van het FLEC die in Congo werden gearresteerd of gedood, antwoordde u dat er wel vaker over gesproken werd, het vaak gebeurde en je dan hoorde dat die of die persoon gedood werd (gehoor CGVS, p.14). Toen u daarop gevraagd werd om namen te geven, gaf u echter merkwaardig genoeg aan er geen te kennen (gehoor CGVS, p.14). Ook toen u de naam 'Pirilampo' – één van de in Congo 'ontvoerde' en vermoorde leden van het FLEC – gegeven werd, gaf u aan deze niet te kennen (gehoor CGVS, p.14). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat hierover artikelen verschenen in de pers en dat in deze artikelen de namen van de 'ontvoerde' en vermoorde commandanten verschenen.

Toen u gevraagd werd waar en wanneer het FLEC(-FAC) juist strijd leverde met de Angolese troepen, gaf u ontwijkend aan dat dit vooral over olie gaat. Toen de vraag herhaald werd, gaf u al even vaag aan dat er steeds gevechten zijn en je vaak hoorde zeggen dat er een aanval van het FLEC was. Ook toen de vraag een derde maal gesteld werd, bleef u vaag door te stellen dat er geen specifieke data zijn (gehoor CGVS, p.14-15). Niet alleen is het erg opvallend dat u – toen u gevraagd werd waar en wanneer het FLEC(-FAC) strijd leverde – u slechts twee feiten kon geven die de internationale pers haalden, even opmerkelijk is dat uw kennis betreffende deze feiten erg vaag is.

Toen u verder gevraagd werd om namen van de leiders van het FLEC te noemen, gaf u aan enkel de voorzitter te kennen. Toen u gevraagd werd om zijn naam te geven, bleef uw kennis beperkt tot 'Henrique' en u gaf aan zijn volledige naam niet te kennen (gehoor CGVS, p.15).

Verder gaf u aan dat u een kennis van uw oom ontmoette te Masabi en dat deze u vroeg om – via CRM – mensen van het FLEC te rekruteren voor het Angolese leger (gehoor CGVS, p.17-18). U gaf aan niet meer te weten wanneer deze ontmoeting was, maar u dacht dat het rond januari 2012 was (gehoor CGVS, p.19). Toen u gevraagd werd wie de persoon was die u ontmoette te Masabi, gaf u aan dat hij lid was van het FLEC en hij met uw oom samenwerkte. Toen u daarop gevraagd werd naar de functie van deze man, gaf u aan het niet te weten (gehoor CGVS, p.19). Toen u gevraagd werd hoeveel mensen van het FLEC u rekruteerde in het totaal, gaf u vaag aan dat het er veel waren. Toen de vraag herhaald werd, gaf u aan dat het er een honderdtal waren. U kende echter van geen van deze honderd mensen de naam herinneren (gehoor CGVS, p.19-20). Toen u gevraagd werd wie deze mensen naar u stuurde, gaf u aan dat het 'de man van Masabi' was. U had er verder geen idee van wie hem die opdracht had gegeven (gehoor CGVS, p.20).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat uw kennis betreffende het lidmaatschap van uw oom (A.M.) en zijn activiteiten voor FLEC-FAC, alsook uw kennis van activiteiten van het FLEC zeer beperkt tot quasi onbestaande is. Ook voor wat uw activiteiten voor het FLEC betreft legde u vage verklaringen af. Van iemand die werkelijk ruim zeven jaar woonde bij zijn oom (A.M.) die lid of supporter van het FLEC is, die in opdracht van het FLEC meer dan honderd leden van het FLEC rekruteerde bij de FAA en deze FAA dé vijand is van het FLEC-FAC, mag men verwachten dat deze een betere kennis heeft betreffende bovenstaande zaken. Bovenstaande veelvuldige en frappante onwetendheden ondermijnen volledig de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw oom (A.M.) u de opdracht zou hebben gegeven om – via CRM – mensen van het FLEC te rekruteren voor het Angolese leger en dat u daardoor problemen zou gekend hebben of nog zou krijgen bij een eventuele terugkeer naar Angola. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de door u hieraan gekoppelde vervolgingsfeiten.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende uw beweerde detentie van 20 juni 2012 tot 2 september 2012 én uw ontsnapping uit de geheime gevangenis erg vaag blijven.

U verklaarde dat u op woensdag 20 juni thuis gearresteerd werd en u voor tien dagen opgesloten werd in het bureau van de Investigação Criminal (gehoor CGVS, p.17-18).

U gaf aan dat u op 5 augustus 2012 vanuit een geheime gevangenis in Luanda getransfereerd werd naar een andere geheime gevangenis te Luanda. U gaf aan dat een bewaker u er kleding kwam brengen en dat deze later zei dat men uw leven zou redden door u het land uit te brengen (gehoor CGVS, p.18). Toen u gevraagd werd de naam van deze man te geven, gaf u aan het niet te weten. Evenmin had u er een idee van waar de kleding vandaan kwam (gehoor CGVS, p.24). Toen u gevraagd werd waarom deze persoon uw leven zou redden, gaf u aan het niet te weten. U vulde aan dat de man zei dat 'wij u gaan redden' en gaf ontwijkend aan dat u hem niet geloofde. Toen u daarop gevraagd werd of u dus niet wist wie uw 'leven redde', antwoordde u bevestigend. Evenmin had u er een idee van waarom een onbekende uw leven zou willen redden, maar u vulde aan dat ze zegden dat het 'mannen van de veiligheid van Cabinda' waren. Toen u daarop gevraagd werd wie dat zijn, gaf u opnieuw aan het niet te weten. Toen de vraag herhaald werd, gaf u ontwijkend aan dat er veel van hen zijn, maar dat u ze niet kent (gehoor CGVS, p.24).

Verder gaf u aan dat op 2 september 2012 twee mannen naar uw cel kwamen en ze u de opdracht gaven naar boven naar de wagen te sluipen. Toen u gevraagd werd de namen van deze mannen te geven, gaf u aan het niet te weten (gehoor CGVS, p.18 en p.24). Evenmin kon u de naam

van de chauffeur geven en ook de namen van de twee andere personen in de wagen kende u niet (gehoor CGVS, p.24). Toen u gevraagd werd wie dit alles regelde, gaf u opnieuw aan het niet te weten. Toen u gevraagd werd hoe de voor u onbekende 'redder' wist dat u in een geheime gevangenis zat, gaf u aan dat een bewaker u hielp. U kende zijn naam echter niet. Verder had u er geen idee van wie de beslissing nam dat u Angola moest verlaten (gehoor CGVS, p.24). Men zou toch verwachten dat u de namen van diegenen die u hielpen te ontsnappen uit detentie zou hebben gevraagd nadat u de gevangenis had verlaten, en dat u tegelijk zou hebben geïnformeerd naar hoe de bewaker heette die u in de gevangenis kleren bracht en beloofde uw leven te zullen redden.

Men kan verwachten dat men precieze herinneringen overhoudt aan uw detentie en ontsnapping, daar dit kernelementen uitmaken van uw asielaanvraag en het gaat om ingrijpende gebeurtenissen waarvan geacht mag worden dat ze in uw geheugen zijn gegrift.

Bovenstaande vage verklaringen en onwetendheden ondermijnen verder uw asielaanvraag.

Bovendien verklaarde u dat u nooit enig document in eigen handen had toen u de grenscontroles in de luchthaven in België passeerde, maar dat de smokkelaar het woord voerde en alle documenten voorlegde. Toen u nogmaals gevraagd werd of u de documenten die voor u gebruikt werden dan nooit in uw handen had, gaf u aan van niet (gehoor CGVS, p.16 en p.18). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat op de luchthaven van Brussel Nationaal elke persoon zijn / haar identiteitsdocumenten individueel en persoonlijk moet laten controleren. (zie administratief dossier).

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U legde een brief neer van uw oom (Me.) (dd. 22/10/2012) waarin staat dat al uw documenten – behalve een kopie van het CRM – weg zijn uit uw huis en alles vernield werd. De brief van uw oom kan echter bezwaarlijk als een objectieve bron worden beschouwd omwille van de nauwe band. Verder legde u een artikel neer uit de Gazet van Antwerpen (dd.20 maart 2013). In het artikel over busreizigers wordt melding gemaakt van u in de hoedanigheid van asielzoeker. In het artikel spreekt u enkel over uw activiteiten van die dag en vraagt u naar werk. Het is onwaarschijnlijk dat de Angolese autoriteiten het artikel ooit onder ogen zouden krijgen, laat staan dat u omwille van dit artikel in de negatieve belangstelling zou staan van de Angolese autoriteiten. U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals bepaald in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens beroept hij zich op de schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht, stelt hij dat een manifeste beoordelingsfout werd begaan en voert hij aan dat artikel 3 van het EVRM is geschonden.

Verzoeker stelt een gegronde vrees voor vervolging te hebben in de zin van het Verdrag van Genève. Omtrent de onwetendheid die hem wordt verweten inzake het FLEC, betoogt hij dat hij nooit rechtstreeks bij het FLEC betrokken was. Hij werd door zijn oom gevraagd om via zijn functie bij het CRM militairen van het Angolese leger te rekruteren voor het FLEC. Verzoeker praatte niet met zijn oom over het FLEC omdat dit zeer gevaarlijk is en hij hiervan op de hoogte was. Bovendien geldt voor leden van het FLEC een absolute zwijgplicht, hetgeen verklaart waarom zijn oom, die hierbij wel rechtstreeks betrokken was, hierover met geen woord repte tegen verzoeker.

Verzoeker kon wegens voormelde zwijgplicht binnen het FLEC niet meer afweten van de verschillende acties van het FLEC.

Tevens kon volgens hem niet worden verwacht dat hij de namen zou vragen van de personen die hem hebben gered.

Het feit dat hij geen begin van bewijs bijbracht inzake zijn identiteit en reisweg kan evenmin tegen hem worden gebruikt. Hij werd het land uit gesmokkeld door een mensensmokkelaar die bij de paspoortcontrole verklaarde dat verzoeker diens zoon was en stelde zich geen verdere vragen.

Verzoeker concludeert dat er geen aanduiding is waaruit met redelijke zekerheid kan worden afgeleid dat zijn verklaringen onwaar zijn. Aldus oordeelde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) volgens hem ten onrechte dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en is artikel 3 van het EVRM geschonden.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel

48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.5. Verzoeker brengt niet het minste begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden identiteit en reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker brengt evenmin ook maar enig begin van bewijs bij ter adstructie van zijn beweerde beroepsactiviteiten voor het CRM, dewelke nochtans een centrale rol spelen in zijn relaas. Daar waar uit het schrijven van zijn oom blijkt dat deze de kopie van een document van het CRM niet durfde meesturen omdat hij schrik had dat deze kopie zou worden ontdekt, dient te worden opgemerkt dat deze uitleg niet plausibel is aangezien verzoekers oom, door in zijn brief over dit stuk te schrijven en te preciseren dat hij dit in bewaring had, een even groot risico liep dat dit stuk zou worden ontdekt. Het ontbreken van bewijzen inzake verzoekers voorgehouden tewerkstelling voor het CRM klemt des te meer daar verzoeker dienaangaande ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zo kon hij niet aangeven op welk adres en in welke straat hij tewerkgesteld was doch kwam hij niet verder dan de wijk te geven waarin hij werkte (administratief dossier, stuk 4, p.10). Bovendien kon hij van geen van zijn collega's de volledige naam verstrekken, zelfs niet van de twee personen met wie hij het nauwst zou hebben samengewerkt (*ibid.*, p.10-11). De voormelde vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers tewerkstelling op het CRM.

Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat, zo aan verzoekers tewerkstelling op het CRM enig geloof zou kunnen worden gehecht, het in het geheel niet aannemelijk is dat hij door het FLEC zou zijn benaderd om mensen te rekruteren voor het Angolese leger, noch dat hij door de autoriteiten verantwoordelijk zou zijn gehouden voor het gegeven dat er mensen van het FLEC werden gerekruteerd. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij een loutere administratieve onthaalfunctie had, daar waar hij aan het onthaal zat, er de kandidaten ontving, hun identiteit noteerde en het dossier doorgaf naar een andere dienst waar de documenten van de kandidaten vervolgens werden gecontroleerd. Verzoeker stelde uitdrukkelijk en eenduidig dat het niet zijn taak was om na te gaan of de documenten die aan hem werden voorgelegd al dan niet echt waren, preciseerde nogmaals dat zijn enige taak eruit bestond om de documenten te ontvangen en stelde opnieuw duidelijk dat de controle door iemand anders werd gedaan (*ibid.*, p.10, 21). Waarom verzoeker, die aldus geen enkele controlebevoegdheid of beslissingsbevoegdheid had, in het kader van zijn beroepsuitoefening zou zijn benaderd door het FLEC kan niet worden ingezien. Evenmin kan worden ingezien waarom hij verantwoordelijk zou zijn gehouden voor het rekruteren van FLEC-leden. Wanneer verzoeker werd geconfronteerd met het gegeven dat het niet zijn taak was om de documenten te controleren op hun echtheid zodat het zijn fout niet was, kwam hij niet verder dan louter te herhalen dat hij van het FLEC oud-strijders moest laten infiltreren (*ibid.*, p.21).

Verzoeker beweerde daarenboven dat het FLEC hem zou hebben benaderd via zijn oom A.M., bij wie hij jarenlang zou hebben gewoond, doch hij legde omtrent deze persoon en zijn activiteiten voor het FLEC uiterst vage verklaringen af. Uit zijn verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat hij niet wist (i) of zijn oom lid of supporter was van het FLEC; (ii) welke functie zijn oom had binnen deze organisatie; (iii) welke activiteiten zijn oom deed voor het FLEC; (iv) hoe vaak zijn oom activiteiten voerde voor het FLEC; (v) waar zijn oom activiteiten voerde voor het FLEC.

Voorts zou verzoeker door een kennis van zijn oom mede zijn overtuigd om FLEC-leden te rekruteren doch kon hij in dit kader, zo blijkt uit de met recht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing, niet aangeven wanneer hij deze kennis had ontmoet, wie deze persoon precies was, welke de functie was van deze man en in wiens opdracht deze persoon mensen naar hem stuurde.

Verzoeker beperkt zich ter verklaring van de voormelde frappante onwetendheden tot de blote bewering dat FLEC-leden een zwijgplicht hebben. Het uiten van zulke blote bewering, zonder deze ook maar enigszins te staven, kan echter niet volstaan om zijn onwetendheid te vergoelijken, te meer daar hij bij het CGVS verklaarde zijn oom zelfs geen vragen te hebben gesteld (*ibid.*, p. 25). Bovendien kan worden opgemerkt dat het niet ernstig is dat verzoeker enerzijds beweert dat hij, na enige overreding door zijn oom en diens kennis, uiterst actief werd voor het FLEC en in dit kader een honderdtal personen hielp rekruteren die hem door de kennis van zijn oom werden toegestuurd, doch anderzijds tracht te laten uitschijnen dat hij niet of onvoldoende betrokken zou zijn geweest bij het FLEC om door hen in vertrouwen te worden genomen. Indien hij daadwerkelijk jarenlang bij zijn oom woonde, deze oom actief was voor het FLEC en hem samen met een kennis van het FLEC overtuigde om actief te zijn voor het FLEC, deze kennis vervolgens aan hem een honderdtal personen van het FLEC doorstuurde en hij

deze FLEC-leden hielp bij hun rekrutering in het Angolese leger, kon redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker een meer gedegen kennis zou vertonen omtrent zijn oom en diens kennis.

Het voormelde klemt nog des te meer daar verzoeker blijkens de terecht weergegeven verklaringen in de bestreden beslissing bovendien niet in staat bleek om de naam te geven van ook maar één van de ongeveer honderd personen van het FLEC die hij zou hebben geholpen bij hun rekrutering.

De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde asielrelaas.

De neergelegde documenten kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, dewelke door verzoeker overigens niet worden weerlegd, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan deze ten grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de *sub* 2.2.5. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS